

skete i Krimkrigen. Det skete jo kun som en Prøve, der var i den Grad i sin Værdom, at den ikke kan sammenlignes med den nuværende Tids Opfindelse. Der er jo siden den Tid forløbet næsten en halv Menneftalder. Det var først i den nordamerikanske Krig, at det Vaaben, hvorom vi her tale, fandt en saadan Udvidelse og Anvendelse, at man trostigt kan sige, at det er en Ting, som ikke en eneste Regjering — det troer jeg, man maa have lagt Mærke til — i et Land, som har Sømagt, har været i Tvivl om, hvorvidt den ogsaa burde anvendes eller ikke. Jeg troer ikke, at man kan paavise et eneste Sted, hvor det er blevet anseet som tvivlsomt. — Det ærede Medlem fra Fyen (Zeilau), hvis Tale nærmest gav mig Anledning til at bede om Ordet, sagde ironisk, at disse Torpedoer gjorde i den Grad Gavn, at, hvis den ærede foregaaende Talers Udsagn stod til Troende, saa behøvede man ikke længere nogen Flaade. Jeg mener, at dette var en uheldig Vending; der er jo Ingen, der har tænkt paa, at man kunde affkaffe Infanteriet, fordi man opfandt Kanoner, og ligesaa lidt kan man spare Flaaden, fordi man har Torpedoer. Det ærede Medlem kaldte det et tvivlsomt Vaaben. Ja, mine Herrer, for 4 Aar siden var der ogsaa et Vaaben, som var tvivlsomt i Europa; det var desværre tvivlsomt, ja, det var saa tvivlsomt, at man fandt det under sin Værdighed at troe om det, at det kunde bruges, men man lærte desværre, at det kunde bruges. Det var Bagladegeværet; det blev desværre ikke mere tvivlsomt. Lader os dog ikke endnu engang blive et Bytte for Tvivlen, saaledes som vi bleve det dengang! Der blev sagt, at vi ikke skulle prøve paa at overføre Forhold fra andre og store Lande paa vort Land. Jeg siger, at dette i mine Dine er saa urigtigt en Sætning, som en Sætning nogensinde kan være, og jeg siger dette saa stærkt, jeg kan, fordi jeg hørte, at ærede Medlemmer her i Thinget gave deres Bifald til denne Tale. Alle civiliserede Nationer ere saaledes forbundne med hverandre, at det er vor Pligt at have Dinene aabne; det, som vi skulle være varsomme med, er slet ikke at overføre fra andre og

store Lande til os, hvad Godt der findes der, men vi skulle være varsomme med Maaden, hvorpaa vi benytte det, der skeer i andre Lande; i den Henseende skulle vi være saa varsomme som muligt, men paa alle Punkter skulle vi have et vaagent Øie og et aabent Øre for, hvad der skeer paa andre Steder. Hvis vi vilde have et Forsvar, maa det, hvad Indholdet angaaer, virkelig være tidsvarende; men det gjælder om at bestemme dets Omfang, om at bestemme: saa langt kunne vi gaae, og længere ikke. Det vilde jo være Banvid af os, om vi straffe os ud over, hvad vi kunne. Men naar saaledes Omfanget er bestemt, saa skal Indholdet være tidsvarende, thi ellers handler man i høieste Grad urigtigt mod vort Fædrelands Søner, naar man sender dem ud i Kamp mod Sjenden; de have ligesaa fuldt et Mod og ligesaa stor Fædrelandsfærlighed, men de have ikke de samme Vaaben. Lad dem idetmindste i den Henseende være ligestillede med Sjenden. Lader os gjøre vor Hær og Flaade saa lille, som vor finansielle Tilstand tvinger os til, men lad de Vaaben, vi anskaffe, være tidsvarende. Derfor vil jeg tilraade det høie Thing at stemme for Sagens Overgang og dens bestandige Fremme.

L. C. Nyholm: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning.

Formanden: Jeg skal gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at han allerede har haft Ordet to Gange; men hvis det er for en meget kort Bemærkning, skal jeg give det ærede Medlem Ordet.

L. C. Nyholm: Den næstforegaaende Taler (Müllén) yttrede Tvivl om Nødtigheden af de Talstørrelser, jeg opgav med Hensyn til Udelæggelsen af Skibe ved Torpedos under den nordamerikanske Krig; jeg skal tillade mig at gjentage Tallene; det var 7 Monitører og 11 svære Krigsskibe, der bleve ødelagte. Min Kilde anseer jeg for paalidelig.

Krigsministeren: Det vilde have været mig ligesaa kjært som det ærede Medlem for